

ILJA GORT

BED EN BREAKFAST

roman

Een wijnboer raakt verstrikt in de misdaad

LEESFRAGMENT

Ilja Gort

Bed en Breakfast

roman

GORT
PUBLISHERS

1e druk, februari 2021
2e druk, maart 2021
3e druk, augustus 2022

© 2021 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée

Gort Publishers, Amersfoort
ISBN 978-90-831414-8-0

NUR 301

Omslagontwerp & typografie: Ilja Gort & Caroline d'Hollosy
Foto auteur: Caroline d'Hollosy

www.gortpublishers.nl

GORT
PUBLISHERS

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gort Publishers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Dit boek is gedrukt op papier dat het kenmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van FSC. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het FSC Mixed Sources-label dragen. Voor dit boek is het FSC-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedal AB, Zweden.

‘Vind dingen zo mooi als je kunt,
de meeste mensen vinden te weinig mooi.’
– *Vincent Van Gogh, brief aan Theo, 1874*

Proloog

Met een gezicht dat op onweer stond kwam regisseur Jobst terug naar de tafel.

De cameraman liep hem tegemoet. 'Wat doen we nu?'

'Wachten,' gromde Jobst tussen zijn tanden. 'Wachten tot het kut wordt.'

Hoofdstuk 1

‘Aab!’ riep Angela. ‘Er staat een kudde schapen de moestuin kaal te vreten!’

‘What de fuck!’ Ongelovig staarde Abel naar de tientallen witte schapenkoten die de bonenstaken vertraptten en elkaar mekkerend verdrongen rond de tomatenplanten. Als die beesten zijn wietgaard achter het huis in de smiezen kregen, vreten ze zijn wietplanten op en zou er een kudde knetterstonede schapen door de straten van Soissant-sur-Cêze zwalken. Hij stoof naar buiten. ‘Hé! Schapen! Fuck off!’

Angela rende hem achterna. ‘Niet doen, Aab! Niet weggagen! We moeten ze bij elkaar houden. Jij links, ik rechts. We sluiten ze in.’

Gebukt slopen Abel en Angela elk langs een kant van de moestuin. Vanuit het gebladerte klonk gemekker en tevreden gesmak. Overal trokken schapen bedaard herkauwend plant na plant uit de grond.

‘Zouden ze van Thijs zijn?’ vroeg Abel gedempt.

‘Nee, die hebben bellen om. Bovendien...’

Er klonk een schel fluitje gevolgd door een geschreeuwd bevel. Bij de poort verscheen een forse man met een indrukwekkende baard, een korte cape en een bruine, breedgerande hoed. Langs hem heen renden twee zwart-witte bordercollies de binnenplaats op.

‘U maakt goede wijn,’ bromde de man even later. Hij veegde met de rug van zijn hand wat rood flonkerende druppels uit zijn baard en zette zijn lege glas op tafel.

Ze waren in de schaduw gaan zitten onder de pergola. Abel had het hek dicht gedaan en de twee collies hadden de schapen in een hoek bijeengedreven.

‘Excuus voor de overlast,’ mijn naam is Gigi. ‘Ik vergoed de kosten natuurlijk.’ Hij schreef zijn telefoonnummer op de rand van de krant. ‘Dit is m’n nummer. Bel maar als u de schade heeft opgemaakt. Ik ben verzekerd.’

Angela bracht haar handen achter haar hoofd en legde haar rossig-blonde krullen in een knoop. ‘Nou ja...’ Met een glimlach keek ze naar de zich verdringende schapen. ‘Zo’n vaart loopt het nu ook weer niet. Ik vind ’t wel leuk, een beetje leven in de brouwerij.’

‘U spreekt goed Frans. Woont u hier al lang?’

‘Dit wordt ons vierde jaar.’ Angela vertelde dat Abel en zij hun cd-winkeltje in de Amsterdamse Jordaan hadden verkocht en naar Zuid-Frankrijk waren verhuisd omdat ze verliefd waren geworden op dit wijndomein, de ‘Mas des Anges’ in Soissant-sur-Cêze in de Chaude.

‘En hier maken we nu hele lekkere biologische wijn,’ vulde Abel aan.

Gigi knikte. ‘Dat is moedig van jullie. De Chaude is echt een uithoek. Kunt u wel aarden? Het is ruig volk hier.’

‘Mwoa, dat valt best mee,’ zei Abel. ‘Het zijn eigenheimers, dat is waar, maar ze hebben ons vaak genoeg geholpen.’

‘Dan zijn jullie geluksvogels,’ grinnikte Gigi. Hij stond op. ‘Allez, ik moet weer verder. Nogmaals excuus en dank voor de wijn.’

‘Waar gaat u heen?’

‘Ik zit met mijn schapen in Ile-sur-Lorgues en ik ben op weg naar de schapenscheerder in Saint-Gourges. Twintig kilometer verderop. Een soort Transhumance in het klein.’ Hij floot zijn schelle fluitje. De honden die voor de kudde op de grond lagen, sprongen overeind. Abel opende het hek en een zee van witte schapenkonten golfde de weg op.

‘Allemachtig, wat kunnen die beesten schijten!’ riep Abel naar Angela. Met een bezem stond hij de schapenkeutels op een hoop te vegen en probeerde niet door zijn neus te ademen. ‘Wat zal ik er mee doen? In de moestuin?’

‘Haha, nee, dank je wel!’

‘Oké, dan strooi ik het uit in de wijngaard.’ Hij zette zijn bezem tegen de plataan en liep naar de schuur voor een kruiwagen.

De Floraison, de bloeiperiode van de druivenbloesems, had zich net voltrokken. De bloempjes waren uitgebloeid en nu hingen de wijnstruiken vol kleine groene trossen babydruifjes. Abel strooide er een schep schapenmest tussen. Terroir, peinsde hij terwijl de keutels naar beneden ratelden door de bladeren. Benieuwd wat dit voor smaak aan de wijn gaat geven. Misschien op het etiket vermelden? Lekker bij schapenkaas? Hij dacht aan zijn experiment van vorig jaar, waarbij hij zijn wijn had willen versterken met een scheut zelfverbouwde wietolie. Dat avontuur was op nogal spectaculaire wijze mislukt en sindsdien was hij teruggevallen op zijn oorspronkelijke voornemen: een biologische superwijn maken. Dankzij zijn illegale inkomsten uit de wiethandel had hij kunnen investeren in een wijnkelder

vol nieuwe eikenhouten vaten en de eerste jaargang van zijn Domaine Mas des Anges zou eerdaags worden gebotteld. Van de wietteelt had hij echter niet helemaal afscheid kunnen nemen. Op een afgelegen stuk wijngaard, gescheiden door het riviertje de Cèze en verborgen achter een muur, verbouwde hij nog altijd een hectare loeisterke cannabis.

Bij de jeu-de-boulesbaan aan de rand van het plein waren die middag een paar oude mannetjes petanque aan het spelen.

Uitbater Jean-Luc kwam de bar uit met een serveerblad waarop twee glazen met een bodempje troebele, gele vloeistof en een karafje water. ‘Santé, Jeunes hommes.’ Met een joyeus gebaar zette hij het blad op het tafeltje waar Abel en zijn vriend Jean-Claude Bobal, wijnboer en burgemeester van het dorp, zaten.

Soissant-sur-Cèze was een lange rechte weg met aan weerszijden dikke platanen. Hun bladeren vormden een tunnel van groen voor de oude huizen die ooit in vage pasteltinten waren geschilderd. De weg kwam uit op een slaperig pleintje dat werd gedomineerd door een fontein met een kroon van donkergroen mos waar water uit sijpelde. Eromheen een paar winkeltjes en het terrasje van de Bar du Marché, met rode ijzeren tafeltjes en stoeltjes in de lommer van de bomen. Aan de gevel van de Mairie gaf de slap omlaaghangende Franse driekleur reliëf aan de totale loomheid die er heerste.

Jean-Claude pakte het karafje en schonk wat water in hun glazen. Hij was een jaar of zestig en gekleed in een verschoten blauwe broek en een vaal t-shirt zonder opschrift. Op zijn hoofd een versleten pet die eruitzag alsof hij ermee geboren

was. Hij hief zijn glas. ‘Santé, mon pote. Hoe is het met je wijn?’

‘Prima,’ zei Abel. ‘Vorige week hadden we de mobiele bottelfabriek over de vloer. In één dag alles klaar. Vijfzestigduizend flessen.’

Zijn vriend liet een respectvol gefluit horen. ‘Dat is niet niks.’

‘Nee,’ beaamde Abel trots. ‘De oogst zit in de fles. Mijn eerste, echt goede wijn.’

‘Ik heb hem geproefd,’ zei Jean-Claude. ‘Hij is lekker.’ Hij zette zijn glas op tafel. ‘Heb je al een koper?’

Oei. Wijn verkopen. Dat was het onderdeel van het wijnboerschap dat Abel altijd met grote voortvarendheid voor zich uitschoof. ‘Een koper,’ herhaalde hij aarzelend. ‘Nou, eh, nog niet echt... Jij?’

De burgemeester grijnsde. ‘Ik ben m’n hele oogst alweer kwijt.’

Abel dacht aan de antieke bottelmachine waarmee zijn vriend het leeuwendeel van zijn flessen voorzag van valse etiketten die zijn wijn vele malen meer waard maakten; een activiteit waarmee hij jaarlijks forse winsten opstreek.

Een tijdje keken de mannen zwijgend naar de petanquespelers. De ijzeren ballen klikten tegen elkaar, de mannetjes tilden ze op met magneetjes aan een touwtje en wreven ze schoon met een doek.

De tijd vergleed.

Onder de vlag van de Mairie ging de deur open. Een vrouw stapte naar buiten en maakte wenkende gebaren naar Jean-Claude.

‘Merde,’ grinnikte hij. ‘De natie roept me.’ Hij kiepte het laatste restje uit zijn glas achterover en stond op. ‘Saluts, mon ami.’

Hoofdstuk 2

Het was rustig op de weg. Met een kalm gangetje reed het met bloemstickers beplakte oranje Volkswagencampertje over de autoroute A10 richting Parijs.

‘Wat is dat voor geluid?’ vroeg Angela ongerust.

‘Welk geluid?’ mompelde Abel, terwijl hij met een hand aan het stuur probeerde een vastgelopen cassettebandje met een potlood uit de recorder te peuteren.

‘Een soort gebonk, ergens linksvoor.’

‘Mwoa, dat is niks,’ zei Abel, die werkelijk niets van auto’s wist. ‘Misschien een schokbreker of zo.’

‘Maar er brandt daar een lampje!’

Abel keek naar het dashboard alsof hij het voor het eerst zag. ‘Een lampje?’

Angela wees. ‘Daar! Moet je niet even opzoeken waar dat voor is?’

‘Ach, daar kijk ik nooit naar. Dat is een kapot lampje of iets...’

‘Laten we bij het volgende tankstation even stoppen,’ besliste Angela. ‘Kunnen we meteen kijken of ze daar drinkbare koffie hebben.’

Abel stootte een langgerekt doedelzakgeluid uit dat uitdrukking gaf aan zijn mening over Franse koffie.

Ze besteedde er geen aandacht aan en vroeg: ‘Weet je al wat je gaat zeggen, morgen?’

Ondanks deze abrupte verandering van onderwerp wist

Abel precies waar zijn vrouw op doelde. Ze waren op weg naar Nederland om hun wijn te verkopen. Omdat ze minder wilden vliegen, hadden ze besloten de reis met hun campertje te maken en er meteen een bezoek aan hun dochters Lara en Ezra in de Amsterdamse Jordaan aan vast te knopen.

Maar eerst moest er gewerkt worden: Abel had drie afspraken met belangrijke inkopers. Morgenochtend om 11.00 uur moest hij zich vervoegen op het hoofdkantoor van de supermarktketen Galdi, in de hoofdstad van Braboland, Veghel. Daar zou hij zijn wijn presenteren aan het hoofd van de afdeling wijninkoop, Lodewijk Bruls.

‘Wat ik ga zeggen?’ herhaalde hij aarzelend. ‘Nou, gewoon. Ik laat de wijn proeven en ik vertel erover, weetjewel.’ Hij dacht aan de doos met twaalf proefflessen die hij die ochtend achterin het busje had geschoven. Eerst zou hij de fles tonen, als was het een kostbaar kroonjuweel. Het etiket naar voren zodat de tekening van de Mas des Anges die ze hadden laten maken door Marc La Barbe, de dorpsartiest van Soissant-sur-Cête, ten volle tot zijn recht zou komen.

Nee, hij zou de fles niet overhandigen. Dat moment van fysiek contact met zijn liefdeswijn zou hij uitstellen. Begeerte opwekken, weetjewel. Laat die Bruls maar nieuwsgierig worden. En hebberig.

Met gezaghebbende stem, scherp articulerend zodat zijn Amsterdamse accent niet hoorbaar zou zijn, zou hij het achteretiket voorlezen: ‘Deze honderd procent biologische wijn is gemaakt van Syrah, Grenache en Mourvèdre. Zij is onbespoten, handgeplukt en heeft negen maanden gerijpt op barriques van Frans eikenhout.’ Onder de indruk zou de wijninkoper knikken en gretig zijn hand uitstrekken. Pas dan zou Abel de fles aan hem afstaan. Voorzichtig alsof het een pasgeboren baby was,

zou Bruls de fles van hem overnemen, en die bewonderend strelen. Zijn ogen zouden schitteren, een intense hebbigheid zou zich van hem meester maken. Deze wijn moest en zou hij hebben! Dit was die ene wijn die nog ontbrak in het assortiment. Met deze wijn was de Galdi af! Daarna was het alleen nog de vraag hoeveel duizend flessen hij zou afnemen. Wat er dan nog overbleef (als er iets overbleef) kon Abel verkopen op een van zijn volgende twee afspraken: 's middags bij supermarktketen Dumbo in Culemborg, daarna op het hoofdkantoor van de populaire warenhuisketen Hela in een buitenwijk van Amsterdam. Maar gezien de enorme wijnafzet van de Galdi, met meer dan 500 winkels, ging Abel ervan uit dat er na zijn bezoek aan Lodewijk Bruls geen fles meer over zou zijn.

Het tafereel in de hal van het hoofdkantoor van de Galdi deed denken aan een casting voor een komische film. Op een rij stoeltjes langs de kant zat een aantal keurig geklede heren, ieder met een onverwacht attribuut op schoot. Abel met zijn slungelige lichaam, zijn schouderlange jeshaar, blote voeten in zijn afgetrapte Birkenstocksandalen zat met zijn fles wijn naast een grote man in een streepjeskostuum die rechtop in zijn stoel strak voor zich uit staarde en een spierwitte toiletborstel in houder vasthield. Aan Abels andere kant zat een brildragende jongeman met een Barbiepop in een kermisroze doorkijkdoos. Daarnaast een somber kijkende doodgraver met gele tanden die een drietal felgekleurde teddyberen op zijn schoot had.

Boven de receptiebalie lichtte een nummer op. Door de speakers klonk een vrouwenstem met een Brabants accent: 'Nummer zeventien naar spreekkamer drie. Nummer zeventien, spreekkamer drie.'

Abel keek naar het papiertje in zijn hand. Zeventien? Dat was hij! Hij sprong op en liep de gang in.

De deur van spreekkamer drie stond op een kier of, zoals hij later zou leren, in het Brabants: ‘op een reet.’

Zachtjes klopte hij aan. Er klonk een bars gegrom dat hij opvatte als een toestemming om binnen te komen. Voorzichtig duwde hij de deur open en stapte naar binnen.

In het piepkleine kamertje hing een sterke zweetlucht. Achter een oubollig bureautje zat een dikke man in een rommelig pak.

Hoofdwijninkoper Lodewijk Bruls had wat door kaakchirurgen wel wordt omschreven als ‘een gepenbek’. Zijn onderkaak stak een eind naar voren, wat hem het aanzien gaf van een bulldog. Een beeld dat nog werd versterkt door zijn gerimpelde hondenkop met diepe, paarsige wallen onder de ogen.

Hij keek Abel vanonder zijn wenkbrauwen vorsend aan en maakte een bevelend gebaar naar het lege stoeltje voor het bureau. ‘U bent?’ vroeg hij met een stem alsof hij zojuist een doos sigaren had leeggerookt.

Altijd in de stemming voor goede seks, dacht Abel, maar het leek hem beter deze grap nog even niet te maken.

Bruls nam Abel van zijn langharige hoofd tot zijn gesandaalde blote voeten op. ‘Ah, ik zie het al. U bent van die biowijn.’

‘Ja,’ zei Abel enthousiast en ging zitten.

‘En?’ Bruls gaf een vragende ruk met zijn hoofd.

‘Ik kom u mijn wijn aanbieden.’ Concentreren nu, dacht Abel. Goed articuleren, geen plat Amsterdams praten. Hij klemde zich vast aan de fles op zijn schoot en maakte aanstalten zijn ingestudeerde verhaal te beginnen.

Maar voordat hij iets kon zeggen, gromde Bruls: ‘Wat moet ie kosten?’

‘Eh...’ In verwarring knipperde Abel met zijn ogen. Hier was hij niet op voorbereid.

‘Nou? Het is toch een Frans landwijnkje?’ Ongeduldig trommelde Bruls met zijn vingers op het bureaublad.

‘Klopt! Maar dit is een hele bijzondere, biologische landwijn. Alles met de hand geplu...’

‘De prijs,’ onderbrak Bruls hem.

Abel haalde diep adem. Nu kwam het eropaan. Prijsonderhandelingen. Hij ging rechtop zitten en zette zijn stoerste stem op. ‘Normaal rekenen we voor deze cuvée negen vijfenneentig per fl...’

‘Ha!’ gromde Bruls. ‘Doe dan maar ’ns niet normaal. Graag je beste prijs voor de Galdi.’

Abel besloot het kort te houden. ‘Zes euro vijftig.’

‘Hm,’ bromde Bruls. ‘Dat zou interessant kunnen zijn.’ Hij greep zijn telefoon en tikte op de calculator. ‘Zes vijftig per doos, dat is...’

‘Nee!’ Abel verslikte zich zowat. ‘Zes vijftig per fles!’

De rimpels in Bruls voorhoofd trokken samen, van een buldog veranderde hij in een shar-pei. ‘Veel te duur,’ gromde hij wrevelig.

‘Maar u hebt hem toch nog niet geproefd?’

Bruls maakte een gebaar alsof hij een lastige vlieg verjoeg. ‘Nee, want hij is te duur.’

Dit begreep Abel niet. Zelf was hij dol op goede wijn en schroomde niet om dertig euro of meer uit te geven voor een fles mooie Bordeaux. En de prijs was daarbij onverbrekkelijk gekoppeld aan de kwaliteit.

‘Niet geïnteresseerd,’ blafte Bruls en boog zich naar de intercom. ‘Volgende, graag.’
